

Hồi 17

Nữ Quân Ma Tác Quái Võ Lâm

Bây giờ Cam Đường thấy người nằm ngửa trên giường lại rõ ràng là chưởng môn phương trượng thì giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại sư phụ! Vị này đúng là Quảng Tuệ đại sư ư?
- Chính phải!
- Sao lại thế được?
- Đối với phái Thiên Tuyết thì chẳng mấy khi là có chuyện không thể được.

Cam Đường lại càng kinh hãi run lên hỏi:

- Đại sư phụ là cao nhân phương nào?
- Vị đầu đà xoa tóc day mặt lại, sắc mặt đã biến đổi.

Cam Đường bất giác lùi lại một bước. Trong lòng vô cùng kích động, chàng nói:

- Té ra là Nam Cung trưởng lão.

Nguyên vị đầu đà xoa tóc này chính là Vô Danh lão nhân Nam Cung Do phái Thiên Tuyết giả dạng. Màn bí mật đã vén mở, Cam Đường vỡ lẽ ra, không cần hỏi cũng biết hết mọi sự.

Nam Cung Do trở lại tướng mạo vị đầu đà xoa tóc nói:

- Thiếu chủ! Xin thiếu chủ lấy cái tên Vô Danh đầu đà mà kêu lão phu cho tiện.

Cam Đường gật đầu. Trong lòng chàng cực kỳ kích động. Chàng nghĩ tới lời đồn trong võ lâm là võ công phái Thiên Tuyết có đường lối đặc biệt khác lạ mà hành động cũng cực kỳ thần bí, quả nhiên là đúng lắm! Bốn thiên “Võ Công”, “Kỳ Hoàng”, “Kế Muù”, và “Trụ Nhan” có thể nói là bao quát tất cả mọi môn tạp học trong võ lâm.

Cam Đường còn có điểm nghi ngờ, liền hỏi:

- Tại sao trưởng lão lại biết trước phái Thiếu Lâm gặp kiếp nạn này?

- Đây là sự ngẫu nhiên. Hôm kia lão phu đến sau núi Tung Sơn kiếm được liệu, vô tình được biết Tử Thần truyền huyết thiếp cho phái Thiếu Lâm. Huyết thiếp còn kèm theo lá thư nói rõ giờ Ngọ bữa nay lấy đầu chưởng môn phương trượng và tính mạng mười vị trưởng lão. Vì thế mà lão phu tự tiến thân cùng giám viện chùa Thiếu Lâm bố trí ra cuộc cờ nguy hiểm này.

- Cuộc cờ ư?

- Có thể nói đây là một cuộc cờ, thành công được cũng là may. Những vị hòa thượng canh gác ngoài cổng chùa trước cửa điện Vi Đà, cùng mười vị trưởng lão đều uống linh đan trước để hộ vệ tâm mạch nên mới thoát chết.

- Ủa! Nhưng các vị đều bị thuật “Chân Ty Quán Nã” của tại hạ điểm vào. Như vậy họ đã biến thành những người si ngốc cả thì sao?

- Về điểm này đã có thứ thuốc giải được.

- Tại sao lại phải dùng đến thuật “Chân Ty Quán Nã”?

- Tử Thần giết người bằng một thứ công lực của tà môn chuyên làm cho bộ óc bị hư hại. Vì vậy mà người chết không để lại thương tích hoặc dấu vết gì khả nghi. Thuật “Chân Ty Quán Nã” chuyên để trục tà khí trong bộ óc đã làm chết người. Đây là một vị chưởng môn đời trước của bản phái đã nghiên cứu tà công này rồi sáng lập ra thuật “Chân Ty Quán Nã”.

- Còn vị chưởng môn đây thì...

- Đành phải hy sinh một người đệ tử khác thay thế vào để cứu mạng cho phương trượng.

- Hy sinh cách nào?

- Người đệ tử kia hóa trang là chưởng môn phái Thiếu Lâm ngồi ở trong viện để chờ chết.

- Như vậy... há chẳng tàn nhẫn lắm ư?

- Vị đệ tử kia tự nguyện như vậy. Thiếu chủ thử nghĩ coi, nếu không thế thì phải hy sinh biết bao nhân mạng, Tử Thần chưa chắc đã chịu buông tha?

- Nếu Tử Thần khám phá ra được. Một là vì vụ này chỉ có chín người đệ tử thay thế và giám viện, mấy người biết mà thôi. Hai là lúc hóa trang đã dùng thuốc dịch dung của bản môn. Chỉ khi nào bản môn giải trừ thuốc đó đi, không thì vĩnh viễn chẳng bao giờ khôi phục lại chân tướng.

- Việc này cũng được phương trượng đồng ý ư?

- Dĩ nhiên là người phản đối. Đời nào chưởng môn một phái lại chịu hy sinh tính mạng đệ tử dưới trướng để sống lấy mình bao giờ? Vì thế mà lão phu đã ngấm ngấm dùng thuốc khiến cho phương trượng đại sư ngủ li bì ba ngày.

- Ủa!

Cam Đường vô cùng khâm phục mưu kế của thủ tòa trướng lão Nam Cung Do.

Nam Cung Do tiếp tục thi triển thuật “Chân Ty Quán Nã” phóng chỉ vào mười vị trướng lão rồi hỏi:

- Thiếu chủ đến chùa Thiếu Lâm có việc chi? Thiệt là một điều ra ngoài ý nghĩ của lão phu.

Cam Đường đáp:

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Thần Cơ Tử đem một vật về trao cho phương trượng đại sư.

- Té ra là thế!

- Trưởng lão có biết thân thế Tử Thần ra sao không?
- Lão phu không biết.
- Trong chớp nhoáng mà Tử Thần hạ sát xong mười vị trưởng lão lại lấy cả thủ cấp chưởng môn phương trượng đem đi. Bản lãnh này thật là kinh thế hãi tục!
- Hành động của y khiến cho mọi người nghe cũng phải rùng rợn.
- Có ai đã trông thấy tướng mạo của đại ma đầu này chưa?
- Chưa! Y ẩn hiện như một cơn gió thoảng. Có điều lão phu ẩn mình trong bóng tối nên đã nhìn thấy một chút.

Cam Đường vô cùng kích động hỏi ngay:

- Trưởng lão thấy hắc hình dạng thế nào?
- Y là một cái bóng trắng.
- Bóng trắng ư?
- Phải rồi! Toàn thân y từ đầu đến chân một màu trắng toát.
- Ủa!

Cam Đường nhớ tới Bạch Bào quái nhân. Nếu quả Bạch Bào quái nhân là Tử Thần thì người đàn bà thần bí trên Đệ Nhất Thạch Phong là ai? Vì lẽ gì mà Tử Thần bị mù thao túng? Dường như hai bên có điều kiện trao đổi. Nữ nhân thần bí đem võ công đánh đổi bắt Bạch Bào quái nhân phải thực hành một điều kiện của mù. Xem thế thì biết Tử Thần ngày nay quyết không phải là Tử Thần sáu mươi năm trước.

Sau Cam Đường nghĩ lại thì thấy có điều không đúng. Trong Khổ Trúc Am sao Bạch Bào quái nhân không dùng cách giết người không để vết tích lại mà hạ sát mình đi? Hơn nữa Thần Cơ Tử đã nấp ngoài Đệ Nhất Thạch Phong bị Bạch Bào quái nhân hạ sát, tình trạng cũng không giống bữa nay. Đó là một điều bí mật khiến cho người ta phải nghi ngờ. Lại còn một điểm đáng ngờ nữa là Bạch Bào quái nhân đã xuất hiện ở Khổ Trúc Am mà Khổ Trúc Am cách Tung Sơn không xa là mấy, khoảng từ một ngày đường. Đương nhiên nếu chỉ căn cứ vào bóng trắng mà Nam Cung Do đã trông thấy thì không thể quyết đoán đó là Tử Thần. Đây cũng chỉ là một điều phỏng đoán mà thôi.

Cam Đường lại hỏi:

- Trưởng lão có nghe thấy trên chốn giang hồ đề cập tới một tay võ công trác tuyệt đã xuất hiện là Bạch Bào quái nhân chưa?
- Có! Trình viện chúa viện Thiên Oai của bản môn đã hai lần phát giác ra nhân vật này ở khu phụ cận Ngọc Đệ Nhất Bảo.
- Phải chăng hắc là...
- Cái đó khó nói lắm.

Giữa lúc ấy giám viện Vô Tướng đại sư đẩy cửa bước vào. Hai người không nói chuyện riêng nữa.

Nam Cung Do nhìn Vô Tướng đại sư nói:

- Cả mười vị trưởng lão này cũng nên đem đến chỗ khác.
- Xin vâng!

Vô Tướng đại sư mở cửa khế dẫn mấy câu. Lát sau mười tên đệ tử mỗi tên ôm một vị trưởng lão ra khỏi thiền phòng.

Vô Tướng đại sư mỉm cười chấp tay nói:

- Mời hai vị qua bên trái phòng để thụ trai.

Nam Cung Do quay lại điểm mấy chỉ vào ngực phương trượng chùa Thiếu Lâm rồi quay ra bảo giám viện:

- Quý chưởng môn chỉ trong khoảnh khắc nữa là tỉnh lại, vậy quý tòa phải giải thích cùng người những biến diễn xảy ra. Lão phu có việc phải đi ngay. Trai phạm hãy để ngày khác lão sẽ đến bái lãnh!

Vô Tướng đại sư lại trở vào Cam Đường hỏi:

- Còn vị này...
- Khi nào phương trượng tỉnh lại, nhờ đại sư dẫn kiến cho.
- Dĩ nhiên là thế. Bản tự chịu ơn sâu của Phật hữu thì sao...
- Cùng là Phật môn đệ tử. Cái đó bất tất phải quan tâm.

Nam Cung Do nói xong lượm lấy cây phương tiện sạn bước ra khỏi thiền phòng.

Vô Tướng đại sư vô cùng cảm kích lớn tiếng nói:

- Bần tăng xin kính cẩn đưa chân.
- Bất tất phải thế.

Dứt lời Nam Cung Do đã ra khỏi hành lang. Vô Tướng đại sư niệm một câu Phật hiệu rồi quay lại nói với Cam Đường:

- Xin mời thí chủ đi!

Cam Đường bụng đói liền theo giám viện vào trái phòng ăn cơm và được tri khách tặng bồi tiếp.

Sau chừng nửa giờ giám viện là Vô Tướng đại sư mới lật đật tới nơi nói:

- Để thí chủ chờ lâu quá rồi! Tệ phương trượng mời thí chủ lên cho.

Cam Đường lại theo sau Vô Tướng đại sư lên thiền phòng.

Trong thiền phòng Quảng Tuệ đại sư pháp tướng trang nghiêm đứng dậy nghinh tiếp.

Vô Tướng đại sư dẫn Cam Đường vào rồi lại lùi trở ra.

Chủ khách an tọa rồi Cam Đường lên tiếng trước:

- Văn bối chịu lời ủy thác của Thần Cơ Tử đem một vật đến diện trình Quảng Tuệ đại sư.

Chàng nói xong móc nút vải trong bọc ra hai tay đưa lên.

Quảng Tuệ đại sư đưa tay ra đón lấy. Đại sư lộ vẻ nghi ngờ, nhưng không mở ra ngay, trầm giọng hỏi:

- Thần Cơ thí chủ có dặn điều chi nữa không?
- Không!
- Hiện giờ Thần Cơ thí chủ ở đâu?
- Về điểm nay xin đại sư... miễn cho văn bối phải trình bày.

Quảng Tuệ đại sư ngần ngừ một chút rồi mở túi vải ra. Đây là một cái vải rộng ba tấc, dài nửa thước thắt nút lại.

Cam Đường không muốn ngó vào sự bí mật của người khác liền day mặt nhìn sang một bên.

Túi vải này rõ ràng là đựng một phong thơ.

Quảng Tuệ đại sư cầm túi vải trong tay lúc đầu phát run. Hồi lâu đại sư buông tiếng thở dài lẩm bẩm như nói cho mình nghe:

- Ngọn lửa tà ma bốc cao muôn trượng. Các môn phái khó lòng giữ được thân mình. Vụ huyết án ở Thánh Thành e rằng...

Rồi đại sư lại buông một tiếng thở dài để kết thúc câu nói.

Hai chữ “Thánh Thành” khiến cho Cam Đường toàn thân run lên. Chàng không ngờ cái túi vải kia lại có liên quan đến vụ huyết án tuyệt diệt nhà mình. Chàng không sao ngồi yên được nữa, nhưng chàng cố giữ giọng nói thản nhiên hỏi:

- Phải chăng phương trượng lại đề cập đến Thánh Thành?

Quảng Tuệ đại sư chăm chú ngó chàng một lát rồi đáp:

- Đúng thế!

- Võ Thánh Cam Kính Nghiêu được mọi người trong võ lâm đều kính ngưỡng mà không ngờ lại gặp cái họa diệt môn.

- Hơn mười năm nay, những người hữu tâm vẫn chưa chịu bỏ qua việc điều tra hung thủ. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Nhưng đáng tiếc vụ này như đá chìm biển cả, đến nay mới ra được chút mối, lại gặp phải hồi huyết thiếp thi hành thủ đoạn tàn ngược...!

Cam Đường cảm thấy trái tim đập thành thạch, nhưng chàng cố nén lòng, khẽ ồ lên một tiếng hỏi:

- Đã có manh mối gì chưa?
- Có rồi! Thần Cơ thí chủ đưa thơ này nói về vụ đó.

Cam Đường không khỏi ngạc nhiên vì đã là một phong mật thư và Thần Cơ Tử lại ba bốn lần dặn mình phải trao cho đích thân phương trượng chùa Thiếu Lâm mà sao Quảng Tuệ đại sư lại nói với mình.

Quảng Tuệ đại sư nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Thí chủ! Thần Cơ thí chủ chỉ nút giây vải này lại mà không niệm phong, mặc dù nó là một việc cực kỳ quan trọng, xem thế đủ biết Thần Cơ thí chủ rất tin cậy thí chủ...

Cam Đường ngẫm nghĩ lời nói của đại sư rất đúng, giả tử mình có lòng thóc mách thì lúc nào cởi ra xem chẳng được?

Quảng Tuệ đại sư ngừng lại một chút tựa như để ngẫm nghĩ điều chi rồi nghiêm trang hỏi:

- Thiếu thí chủ! Lão tăng có điều yêu cầu được chẳng?

- Xin chưởng môn cứ cho hay!

- Quý môn trước nay đem kỳ tài dị năng để giúp đỡ đồng đạo, nên được mọi giới suy tôn...

- Chưởng môn nhân quá khen rồi!

- Hiện nay Tử Thần tàn ngược, các môn phái lâm vào tình trạng sớm tối không yên. Lão tăng cùng mười vị trưởng lão tuy nhờ được hai vị văn hồi công cuộc động trời, nhưng trên thực tế không thể công khai lộ diện được nữa. Nếu không thế thì bản môn sẽ phải gặp đại vạ khôn lường! Vì vậy bản tăng có ý phó thác cho thiếu thí chủ việc này.

- Nếu là việc công nghĩa của võ lâm thì tại hạ xin đại diện cho tệ môn để tiếp nhận bất cứ việc sai khiến gì.

- Thiếu thí chủ dạy quá lời! Lão tăng đâu dám nói đến chuyện sai khiến. Thiếu thí chủ đã nghe ai nói đến tên “Cửu Tà Ma Mẫu” bao giờ chưa?

- Cửu Tà Ma Mẫu?

- Đúng thế!

- Cái đó... tại hạ chưa từng nghe ai đề cập đến.

- Vậy để lão tăng xin thuật sơ qua đầu đuôi vụ này cho thí chủ nghe.

- Văn bối xin kính cẩn lắng tai.

- Trước đây chừng sáu chục năm, thời kỳ mà Tử Thần tàn ngược võ lâm lần đầu. Sau đó mấy năm trên võ lâm ở Trung Nguyên xuất hiện một mỹ nhân tuyệt thế là Tứ Tuyệt Nữ Châu Lô.

- Tứ Tuyệt Nữ?

- Phải rồi!

- Sao lại gọi là Tứ Tuyệt?

- Người đó đẹp tuyệt, võ công tốt chúng, lòng dạ lại tuyệt độc, lại còn một cái tuyệt nữa là đứng đầu muôn tội ác.

Cam Đường ngẫm ngẫm hiểu ý. Người xuất gia không tiện nói ra cái “tuyệt” cuối cùng là “dâm tuyệt” mà chỉ nói là đứng đầu muôn tội ác vì “vạn ác dâm vi thủ”.

Quảng Tuệ đại sư niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói:

- Y xuất hiện trên giang hồ chưa đầy nửa năm mà đã gây cho võ lâm một bầu chũng khí mịt mờ vì những tay cao thủ không chịu tu nhân tích đức hầu hết là có đi lại với y. Một năm sau đột nhiên y mất tích. Mãi đến ba mươi năm trước đây trên giang hồ lại xuất hiện một nhà mẹ con mười người. Người đàn bà đó chính là Tứ Tuyệt Nữ Châu Lô. Chín người con của mẹ sau này thành những nhân sĩ có danh vọng và địa vị rất cao nhưng vẫn theo thói dâm loạn.

Cam Đường tưởng chừng như mình đang nghe một bí lục chưa từng có trên đời. Bất giác chàng ồ lên một tiếng.

Quảng Tuệ đại sư lại nói:

- Mười mẹ con y kế tiếp Tử Thần gây ra những vụ đổ máu ngất trời thứ hai, khiến cho võ lâm tưởng chừng đến ngày mặt trận. Bọn y được người ta kêu bằng “Cửu Tà Ma Mẫu”. Các môn phái đều chịu bó tay. Về sau có một bậc kiệt sĩ chính nghĩa thẳng thắn đứng ra công khai khiêu chiến với Cửu Tà Ma Mẫu. Hai bên quyết chiến ở phía bắc chân núi Thái Hàng...

Cam Đường động tâm buột miệng hỏi:

- Thái Hàng Sơn?

- Vậy thì sao?

- Không có chi cả. Xin đại sư nói nốt đi.

- Cuộc chiến đó thiệt là kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu. Kết quả là trong bọn Cửu Tà thì sáu người chết, ba bị thương, cả Ma Mẫu cũng bị thương. Bốn mẹ con khiếp vía trốn lui. Từ đó bạo kiếp của võ lâm không còn nữa.

Cam Đường hỏi:

- Sao đã trừ ác không trừ tận gốc?

- Khi đó vị nghĩa sĩ kia một mình đánh nhau với mười mẹ con. Chân lực bản thân bị suy giảm rất nhiều, mặt khác y là người nhân hậu nên ngăn trở những ai muốn đuổi theo để tận diệt.

- Vị nghĩa sĩ đó là ai?

- Võ Thánh Cam Kính Nghiêu!

Cam Đường giật nẩy mình lên, la thầm:

- Phụ thân!

Chàng đã có một bậc phụ thân được đời kính ngưỡng như vậy để tự hào. Nhưng trái lại, vụ huyết án thảm tuyệt nhân hoàn tại Thánh Thành đã làm cho chàng đau khổ. Bây giờ chàng mới biết phụ thân mình được võ lâm tặng cho hai chữ Võ Thánh không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Một bầu nhiệt huyết hào hùng trộn lẫn với khí tức muốn phục thù tựa hồ đóng chặt lấy ngực chàng.

Cam Đường đã ý thức đến trong túi vải của Thần Cơ Tử nói gì rồi.

Bổng Quảng Tuệ đại sư đầy vẻ bi thương lại nói:

- Theo lời phán đoán của Thần Cơ thí chủ thì vụ huyết án tại Thánh Thành rất có thể do Ma Mẫu và Tam Tà thoát chết gây nên...

Cam Đường nghe tới đây, những luồng tư tưởng nổi dậy như sóng cồn, bất giác kêu lên:

- Ủa!

Đương nhiên lời nói của Quảng Tuệ là hợp tình lý nhưng phụ thân chàng lúc chết rồi còn cầm tấm Ứng Long Ma Bài là tín vật của Ma Vương. Chàng tự hỏi:

- Ai là hung thủ? Cả hai nhân vật này đều là những tay cự ma và đều có thể là hung thủ.

Đồng thời chàng liên tưởng tới tam đại và tứ đại chưởng môn phái Thiên Tuyệt ba mươi năm trước bị chặt tay ở chân núi Thái Hàng ngày trước, phụ thân mình đại chiến với Cửu Tà Ma Mẫu cũng ở địa điểm này thì bên trong hai vụ đó chắc có mối liên quan với nhau.

Quảng Tuệ đại sư lại nói:

- Lời suy đoán của Thần Cơ thí chủ rất có thể căn cứ được.

- Xin đại sư nói nốt đi.

- Mười năm trước đây vụ huyết án tại Thánh Thành thì những di thể còn để lại ba mươi bảy vết thương. Những người được mục kích vụ thảm án đó nói là những vết thương thành hình tam giác không phải do những đao kiếm tầm thường gây ra. Ngày ấy Thủ Tà trong Cửu Tà Ma Mẫu sử dụng một thanh kiếm quái dị có hình tam giác nên họ phán đoán như vậy.

- Còn ý tứ của Thần Cơ Tử tiền bối...

- Lão tăng chưa nói tới chính đề.

- Ủa!

- Thần Cơ thí chủ năm năm trước đây ở thành Lạc Dương phát hiện ra một tòa nhà lớn chẳng kém gì phủ đệ bậc vương công. Chủ nhân tòa nhà này chính một mẹ ba con nên hoài nghi đó là chỗ Ma Mẫu cùng Tam Tà ẩn danh. Nhưng việc này quan hệ vô cùng, nếu bất hạnh đoán sai hoặc thiếu thận trọng để rút dây động rừng thì hậu quả nguy hại cũng chẳng kém gì.

Cam Đường cơ hồ không đành lòng được nữa, chàng giận mình chẳng thể phá tan tấm màn bí mật này, liền cất giọng run run hỏi:

- Theo ý kiến chưởng môn nhân thì...

- Xin thiếu thí chủ chuyển bẩm với quý chương môn nhơn tìm cách điều tra lai lịch chủ nhân tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương đó.

Hiển nhiên môn phái Thiên Tuyệt tuy bị hại, nhưng tin đó chưa truyền ra chốn giang hồ nên Quảng Tuệ đại sư cũng không hay.

Cam Đường kính cẩn đáp:

- Văn bối xin tuân lệnh thi hành ngay lập tức.
- Vụ này cần phải giữ bí mật lắm mới được.
- Văn bối hiểu rồi.
- Còn việc thiếu thí chủ đã có ơn lớn với tệ tự, lão tăng xin ghi lòng tạc dạ.

Cam Đường khiêm tốn đáp:

- Chương môn nhân dạy quá lời! Kiếp nạn lâm đầu há phải việc riêng của môn phái nào? Xin chương môn nhân chớ để lòng. Văn bối xin cáo biệt.

- Trân trọng!

Quảng Tuệ đại sư gõ vào mặt khánh một tiếng.

Giám viện là Vô Tướng đại sư ứng hầu ngay.

Quảng Tuệ đại sư nói:

- Vô Tướng hãy thay bản tòa đi tiễn chân thiếu thí chủ.
- Xin tuân pháp dụ!

Cam Đường thi lễ rồi ra khỏi thiền phòng. Vô Tướng đại sư đưa ra tới cổng ngoài rồi mới thi lễ từ biệt.

Cam Đường ra đi chàng trấn tĩnh tâm thần suy nghĩ xem nên hành động cách nào.

Tình trạng mỗi ngày một thêm phức tạp. Chàng lẩm bẩm:

- Nào nữ quái nhân trên Đệ Nhị Thạch Phong! Nào Bạch Bào quái nhân! Nào Ma Vương! Nào Ma Mẫu Tam Tà! Những người đó đều có thể là kẻ tử thù của mình.

o O o